

Regeringen forelagde Forslag til i sidste Samling her i Tinget, kunde ingen Bank længere bestaa. Det er en fuldstændig Misforstaaelse af det ærede Medlem. Jeg tør garantere det ærede Medlem, at hvis man vedtog det Lovforslag uforandret, saaledes som det er forelagt af Regeringen, vilde Handelsbanken, Privatbanken, Fyns Diskontokasse, Aarhus Bank og flere andre Banker eksistere fuldstændig uberørte af den Lov, thi de opfylder paa Forhaand alle de Bestemmelser, der er fastsat. Det, man fra anden Side vil have, er et Spillerum for de daarligt funderede Banker, saa de kan forsætte, og det er det, som jeg mener det er nødvendigt at gøre en Ende paa.

Det ærede Medlem bebrejdede mig, at jeg ikke tog Ordet paa Generalforsamlingen i Aarhus for at støtte ham, da han fremsatte den Udtalelse, at Andelsfolkene i Virkeligheden burde opgive Genrejningen af Andelsbanken og i Stedet søge at opretholde Filialerne. Jeg havde saamænd godt haft Lyst til at stille mig ved det ærede Medlems Side ved den Lejlighed; jeg gjorde det ikke, fordi jeg var kommet til Stede i en særlig Anledning og ikke følte, at jeg havde nogen større Ret til at tage Ordet, og fordi jeg havde haft alt for kort Tid til at sætte mig ind i de Sager, der forelaa. Det ærede Medlem havde jo haft meget længere Tid til at sætte sig ind i dem, idet han var Formand for Bestyrelsen, men det, jeg paa dette Tidspunkt allerede havde set, bestyrkede mig i den Opfattelse, at det ærede Medlem bedømte Situationen rigtigt, og for saa vidt havde jeg ikke haft noget imod at tage Ordet ved den Lejlighed. Men jeg har jo sagt det samme her i Dag, saa jeg synes ikke, det ærede Medlem har nogen Grund til at bebrejde mig min Optræden i den Henseende.

Det ærede Medlem Hr. N. P. Jensen holdt i Dag paa ny en efter min Formening letsindig Tale. En Mand, der er gammel Folketingsmand, er Amtsforvalter og har været sit Partis højt betroede Ordfører her i Tinget i vigtige finansielle Spørgsmaal, kan ikke tale om Pengespørgsmaal paa den Maade, som han gjorde her i Dag. Det ærede Medlem taler ikke om Realiteter; han bekendte det for øvrigt selv: „Navnet og Ideen er for mig nok“. Realiteterne er det underordnede for det ærede Medlem, naar Talen er om denne Bank. Men det ærede Medlem ved lige saa vel som jeg, at naar Talen er om Pengeforhold, om Bankforhold, er det Værdierne, der er det afgørende, og Navnet er det underordnede, og han kan ikke staa her og sige, at Ideen og Navnet er for ham nok.

Jeg skal ikke komme ind paa de mange Udtalelser, som det ærede Medlem fremsatte, og som jo er i fuld Overensstemmelse med de Udtalelser, han fremsatte i Aarhus. Kun vil jeg protestere imod den letsindige Maade, hvorpaa det ærede Medlem søger at bibringe Offentligheden det Indtryk, at man kan tjene Penge i Millionvis, bare man genrejser denne Bank. Det ærede Medlem siger, at hvis man likviderer denne Bank, tabes der 15 pCt., det vil sige ca. 20 Mill. Kr., og dem kån han som en Mis indtjene, naar bare man genrejser. Det ærede Medlem maa dog tænke sig en Smule om og se, hvordan det gaar til at tjene 20 Mill. Kr. i denne Verden. De store Banker har i Krigsaarene kunnet tjene 10 og 20 Mill. Kr.; men hvad har Andelsbanken tjent fra 1915 til 1924, hvor er Millionerne, den har tjent i den Tid? Hvordan vil det ærede Medlem kunne indtjene 20 Mill. Kr. som en Mis, naar han bare faar Banken genrejst?

Det er det, jeg bebrejder det ærede Medlem, at han siger saadant noget. Hvorfor siger han ikke overfor den store Befolkning, som har sat 110—120 Mill. Kr. ind i denne Bank: Vi vil gøre et alvorligt Arbejde for at genrejse den; hvis vi genrejser den, bliver det under trange og vanskelige Kaar, den kommer til at arbejde, og der er ikke nogen stor Udsigt til at faa noget Udbytte, men saa har vi alligevel en Andelsbank her i Landet. Hvorfor siger det ærede Medlem det ikke paa den Maade i Stedet for at foregøgle Offentligheden, at det er saa let en Sag at gaa hen og indtjene 20 Mill. Kr.? Det er i Virkeligheden fuldstændig umuligt det, det ærede Medlem tænker sig.

Det ærede Medlem kan heller ikke skyde Skylden paa Likvidationskomiteen, hvis de smaa Sparere ikke faar deres Penge. Likvidationskomiteen har ikke noget som helst at gøre med at udbetale fuld Dækning til de smaa Sparere i Andelsbanken; det har Likvidationskomiteen ikke nogen som helst Bemyndigelse til. Likvidationskomiteen har at varetage alle Indskydernes Interesser paa lige Maade. Hvis de smaa Sparere i Andelsbanken skal have deres Indskud helt og fuldt tilbagebetalt, kan det kun ske ved Forhandling med Regeringen og med Nationalbanken, saaledes som Tilfældet var ved Diskontobanken. Det er ikke Likvidationskomiteens Opgave, men det ærede Medlems Opgave, naar han har ladet sig vælge til Formand for Indskyderforeningen, at sørge for at skaffe de smaa Sparere disse Penge. Og det ærede Medlem kan være overbevist om, at jo